

het inzicht

“Als freelance journalist heb ik in de afgelopen jaren een paar reportages over hospices gemaakt.

Ik had aanvankelijk geen idee wat een hospice precies was. Mensen die doodgaan, dat leek me eerlijk gezegd best eng. Maar het onderwerp greep me. Vooral de zachtheid en puurheid die ik zag, troffen me. In een hospice valt alle ruis weg, de essentie blijft over. Er is alleen nog die laatste met liefde gesmeerde boterham, dat laatste kusje, die laatste aai over een hoofd. Ik voelde: hier wil ik meer mee. Voor mezelf, omdat ik voelde dat ik hier iets te leren had. En voor anderen, om meer bekendheid te geven aan palliatieve zorg. Zo ontstond het idee om een boek te schrijven.

Een jaar lang verbleef ik zo'n twee dagen per week in hospice Cadenza in Rotterdam. Ik liep mee met artsen en verpleegkundigen, ik las voor, hield handen vast, waakte bij stervenden. Het is indrukwekkend om te zien wat het leven met mensen doet. De strijd die je in je leven hebt

gevoerd komt op je sterfbed in alle hevigheid bij je terug. Zoals bij een tachtigjarige mevrouw met kanker, die tot haar grote verdriet nooit kinderen had gekregen. Of bij een 42-jarige moeder van drie kinderen die haar broer al twaalf jaar niet meer had gezien. Op een zaterdagavond werden ze herenigd, de maandag daarna overleed ze. Ik ben ervan overtuigd geraakt dat mensen het leven pas kunnen loslaten als alle losse eindjes zijn verwerkt.

Cadenza heeft mijn kijk op het leven veranderd. Meer dan vroeger ben ik me bewust van mijn sterfelijkheid. Je staat er liever niet bij stil, maar je laatste dag kan morgen al zijn. Ik wil niet met spijt op mijn sterfbed liggen. Wat ik belangrijk vind, doe ik daarom het liefst vandaag nog. Ik stel niets meer uit. In narigheid en teleurstelling wil ik niet blijven hangen. Ik probeer steeds voor ogen te houden waar het leven werkelijk om draait. Dat is liefde, er voor elkaar zijn. Dat is het enige wat er op het einde nog toe doet.” <

Katja Meertens:

‘Ik stel niets meer uit’

Katja Meertens (38) schreef *De meeste mensen gaan hier dood*. Een boek over het leven in een hospice, waar ongeneeslijk zieken hun laatste levensfase doormaken. “Alle ruis valt weg en slechts de essentie blijft over.”

**'Vooral de zachtheid
en puurheid die ik
zag, troffen me'**

tekst: Stephanie Jansen | fotografie: Ester Gebuis | styling: Maaïke Verdurmen | visagie: Manonne Boerema | locatie: Prachtig in Rotterdam
m.m.v.: Esprit, Gooische Fashion Outlet, Marc O'Polo, Moment by Moment